

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce: **Bc. J. M.**, bytem v P. 8, Z. 841/193, zastoupeného Mgr. Filipem Hajným, advokátem se sídlem v Praze 3, Kolínská 1983/20, proti žalované: **Univerzitě Karlově v Praze**, IČ 00216208, se sídlem v Praze 1, Ovocný trh 3, zastoupené JUDr. Janem Tryznou, Ph.D., advokátem se sídlem v Praze 2, Botičská 1936/4, o žalobě proti rozhodnutí rektora žalované ze dne 23.1.2014, č. j. : 1070/14-1/3

t a k t o :

I.

Soud vyslovuje n i c o t n o s t rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 23.1.2014, č. j. 1070/14-1/3 a toto rozhodnutí s e z r u š u j e .

II.

Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 9.800,- Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr.Filipa Hajného, advokáta.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Karlovy Univerzity ve věci žádosti žalobce o poskytnutí informací

podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, vydané dne 23.8.2013. Žalobce v podané žalobě uvedl, že dne 21.11.2012 požadoval poskytnutí základních osobních údajů o platech, odměnách a jiných obdobných finančních plněních z veřejných prostředků v roce 2011 poskytnutých vedoucím představitelům povinného subjektu, tj. rektorovi, prorektorům, kvestorovi, kancléři a vedoucím pracovníkům rektorátu s tím, že výši plnění daného druhu požadoval uvést jednotlivě u každého z uvedených představitelů povinného subjektu za každý měsíc roku 2011. Žalovaná v postavení povinného subjektu ve smyslu zákona č. 106/1999 vydala dne 23.8.2013 rozhodnutí o odmítnutí části žádosti, v níž povinný subjekt odmítl poskytnout informace o finančních plněních poskytnutých vedoucím představitelům povinného subjektu tak, jak byli definováni žalobce s výjimkou kvestora. Rektor žalované v rozhodnutí, jehož zrušení se podanou žalobou žalobce domáhá, napadené rozhodnutí potvrdil a uvedl, že na řešený případ nelze aplikovat ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb., neboť tato norma musí v daném případě na základě provedeného testu proporcionality ustoupit právu vedoucích pracovníků povinného subjektu na ochranu osobních údajů.

Žalobce v podané žalobě namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí a plně odkázal na obsah odvolání, v němž shrnul argumenty týkající se nezákonnosti napadeného rozhodnutí. V podané žalobě se dále zabýval otázkou vztahů zákona o svobodném přístupu k informacím k zákonu o ochraně osobních údajů, střetem ústavně zaručených práv, který vyřešil zákonodárce testem proporcionality, když ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb. stanoví výjimku z obecného požadavku ochrany osobních údajů při poskytování informací, je speciálním ustanovením vůči ustanovení § 8a téhož zákona a je třeba jej aplikovat přednostně podle výkladového pravidla *lex specialis derogat legi generali*. Podle názoru žalobce zákonodárce vtělil do zákona o svobodném přístupu k informacím poměrně složitý systém výjimek z výjimek, což svědčí o tom, že již sám zákonodárce provedl pečlivé poměření práva na informace, o které jde v tomto zákoně především s jinými ústavně zaručenými právy a explicitně s právem na soukromí a ochranu osobních údajů. Ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím upravuje problematiku příjemců veřejných prostředků a při přijímání tohoto ustanovení bylo zákonodárci zřejmé, že pokud má být poskytována informace o veřejných prostředcích vyplácených určitým osobám, může tato informace být zároveň relevantní informací o majetkových poměrech těchto osob. Zároveň však platí, že informace o výši vyplácených veřejných prostředků sama o sobě o majetkových poměrech dotčených osob říká velmi málo, neboť nijak nezohledňuje jiné příjmy ze soukromých a nikoli veřejných prostředků, dříve nabytý majetek, úspory, dědictví, dary, kapitálové výnosy apod. Zákonodárce tak zcela explicitně stanovil povinným subjektům povinnost poskytnout taxativně uvedené základní osobní údaje o příjemcích veřejných prostředků s výjimkou příjemců druhů prostředků výslovně vyjmenovaných. Zákonodárce si byl střetu těchto základních práv vědom a k řešení jejich střetu pomocí testu proporcionality stanovil pravidla uvedená v ustanovení § 8a a §8b zákona č. 106/1999 Sb. Jazykový a systematický výklad uvedených ustanovení podle názoru žalobce vede k jednoznačnému závěru, že povinný subjekt je žalobcem požadované informace povinen poskytnout.

K vlastnímu testu proporcionality žalobce v podané žalobě namítl, že právo veřejnosti znát výši vyplácených veřejných prostředků zasahuje do práva na soukromí příjemců těchto prostředků je minimálně. Z obrovské množiny věcí, které může každý člověk právem považovat za své soukromí, tvoří informace o výši jemu poskytnutých veřejných prostředků jen malou část. Omezení práva na soukromí příjemců veřejných prostředků ve prospěch

práva veřejnosti na informace nedosahuje takové intenzity, která by povinný subjekt opravňovala k odmítnutí žádosti. Z tohoto důvodu žalobce označil test proporcionality uvedený v napadeném rozhodnutí za nedostatečně provedený a jeho výsledek tak nemůže odůvodnit neposkytnutí informace žalobci.

Závěrem podané žaloby žalobce namítl nicotnost napadeného rozhodnutí s tím, že podle zákona o vysokých školách plní úkoly nadřízeného orgánu vysokých škol ve správním řízení Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy České republiky. Podle správního řádu se nadřízeným správním orgánem veřejné vysoké školy rozumí správní orgán pověřený výkonem dozoru, orgánem, který dozoruje na veřejné vysoké školy a vykonává dohled je Ministerstvo školství. Odvolací orgán vysoké školy by tak měl z podstaty věci stát mimo vysokou školu, aby mohl nezávisle dohlížet na zákonnost jejího rozhodování. V daném případě však o odvolání rozhodoval rektor žalovaného a nikoli věcně příslušné Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy České republiky.

Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě poukázala na to, že žaloba se opírá o dva základní žalobní argumenty, z nichž v pořadí první směřuje k nezákonnosti napadeného rozhodnutí, totiž že žalovaná v rozporu se zákonem požadované údaje neposkytla, zatímco druhý argument směřuje k nicotnosti rozhodnutí žalované. K námitce nicotnosti žalovaná uvedla, že tuto námitku nemohla řešit autonomně, neboť ohledně jejího řešení byla vázána právním názorem Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, vyjádřeném v usnesení ze dne 18.4.2013, jímž přikázalo žalované, aby rozhodnutí o odvolání vydal rektor žalované jako osoba stojící v čele žalované.

K námitce nezákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaná poukázala na to, že vyřešení otázky, který z protichůdných názorů má převážet, zásadní pro tuto věc, neboť žalované známá existující judikatura správních soudů se doposud vždy zabývala informacemi o mzdových (platových) prostředcích vyplácených bez jakýchkoli pochybností orgánem veřejné správy ve smyslu ustanovení § 2 písm. a) zákona č. 320/2001 Sb., tj. územně samosprávnými celky, správními úřady apod. Neexistuje tedy jednoznačná opora pro závěr, který žalobce předjímá, že i v případě žalované se jedná o veřejné prostředky, o nichž poskytnuty informace být musí. Podle názoru žalované z ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb. neplyne závěr, že by měly být poskytnuty žalobcem požadované informace. Podle názoru žalované nejen samotné jazykové vyjádření relevantní právní normy, ale též účel zákona a předpokládaný úmysl zákonodárce žalobcovým závěrům neodpovídají. Žalovaná zastává názor, že ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb. je výjimkou z ustanovení § 8a pouze v rozsahu, ve kterém je poskytnutá informace identifikovaná osoba příjemce veřejných prostředků. To znamená, že ustanovení § 8b zákona a rozsah informací v něm požadovaný představuje výjimku vztahující se k osobnosti, resp. k osobním údajům, jak je označen první a čtvrtý chráněný objekt podle ustanovení § 8a zákona. Podle názoru žalované jsou ustanovením § 8a bezvýjimečně chráněny projevy osobní povahy a soukromí fyzické osoby, o které zde dle názoru žalované primárně. Podle názoru žalované ustanovení § 8a a § 8b zákona jsou ve vztahu k požadovaným údajům o mzdových prostředcích v poměru souřadném a nikoli ve vztahu výjimky z pravidla, jak uvádí žalobce.

K výsledkům aplikace principu proporcionality žalovaná poukázala na to, že se nedopustila interpretace a aplikace zákona v rozporu s jeho zněním, nerozhodla v rozporu s jednoznačným významem zákona a restriktivní výklad zákona ve smyslu, že údaje o mzdách nejsou informací o vyplácených veřejných prostředcích, se žalované jeví jako

opodstatněný. Podle názoru žalované i v oblasti financované ze státního rozpočtu představuje výše mzdy, byť je určována na základě určité paušalizace mzdovými předpisy či vnitřními předpisy, určitou pobídkovou funkci a proto je dán legitimní zájem na utajení těchto údajů. I v oblasti hrazené ze státního rozpočtu lze shledat určité prvky konkurenčního soupeření jednotlivých institucí a konkurence přirozeně vzniká i mezi veřejným a soukromým sektorem, v současné době i v sektoru vysokého školství, kam pronikají již klasické podnikatelské subjekty zřizující soukromé vysoké školy. Podle názoru žalované je proto zároveň potřeba zvážit intenzitu a důsledky takového zásahu do soukromí dotčených osob. Zákon 106/1999 Sb. zároveň vyžaduje učinit žadateli poskytnuté údaje přístupnými dálkovým způsobem, přičemž nestanoví žádná omezení co do období, po které budou takové údaje přístupné. Z toho vyplývá, že po neomezeně dlouhou dobu se bude moci kdokoli seznamovat se mzdovými údaji dotčených osob a tento důsledkem činí podle žalované zásah do soukromí dotčených osob obzvlášť intenzivním způsobem, který již není jakkoli obhájitelný.

Závěrem vyjádření žalovaná poukázala na vnitřní rozpornost petitu žalobního návrhu. Pokud se žalobce domáhá prohlášení nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí, nemůže podle názoru žalované zároveň žádat jeho zrušení. Pokud je zároveň napadené rozhodnutí nicotné pro nedostatek pravomoci žalované rozhodnutí vydat, nemůže žalobce požadovat, aby žalované bylo uloženo žádané informace poskytnout, má-li o jejich poskytnutí rozhodovat např. ministerstvo. Žalobce formuluje svůj žalobní návrh s ohledem na ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., avšak takový postup se v případě zjištěné nicotnosti napadeného rozhodnutí nemůže uplatnit.

Dne 16.12.2014 sdělila žalovaná prostřednictvím svého zástupce soudu, že žalovaná dne 3.12.2014 poskytla žalobci jím požadované informace poté, kdy Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci sp.zn. 8 As 55/2012 takovým způsobem, že neponechal žalované prakticky žádný argumentační prostor a ve svém rozhodnutí velmi podrobně specifikoval, ohledně kterých osob mají být informace poskytnuty. Nejvyšší správní soud šel výrazně nad rámec vymezeného předmětu řízení, pokud uvedl, ohledně kterých osob musí být informace poskytnuty vždy, avšak zároveň potvrdil v obecné rovině správnost postupu žalované, týkající se principu proporcionality a aplikace, když žalovaná odmítla žalobci informace poskytnout právě s ohledem na tento princip.

K dotazu soudu žalobce sdělil dne 7.1.2015, že požadované informace obdržel pouze v listinné podobě, přestože žádal o podobu elektronickou, a podle jeho názoru proto předmět řízení před soudem dosud neodpadl.

Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovanou, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Žalobce se žádostí ze dne 21.11.2012, doplněnou a upřesněnou podáním ze dne 1.12.2012 domáhal mimo jiné poskytnutí základních osobních údajů podle ustanovení § 8b odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o platech, odměnách a jiných podobných finančních plnění z veřejných prostředků v roce 2011, poskytnutých vedoucím představitelům vysoké školy (rektor, prorektor, kvestor, kancléř, vedoucí pracovníci rektorátu).

Kvestor Univerzity Karlovy v Praze rozhodnutím ze dne 17.12.2012 žádosti o poskytnutí informací vyhověl s výjimkou žádosti o poskytnutí informací, které se měly týkat

platu, odměn a jiných podobných finančních plnění poskytnutých osobám výše uvedeným. Proti rozhodnutí kvestora podal žadatel odvolání, která adresoval Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy České republiky.

Ministerstvo nejprve rozhodnutím ze dne 18.4.2013, čj: MŠMT-16432/2013-2 rozhodlo o zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí kvestora Univerzity Karlovy v Praze v části, týkající se poskytnutí informací o platu, odměnách a jiných obdobných finančních plnění z veřejných prostředků v roce 2011 poskytnutých rektorovi UK a dále rozhodnutím ze dne 18.4.2013, čj: MŠMT-16432/2013-3 postoupilo odvolání žalobce v části týkající se všech osob, kterých se žádost o informace týkala, kromě rektora UK, rektorovi Univerzity Karlovy v Praze s odůvodněním, že žadatelem požadované informace spadají do samosprávné působnosti univerzity podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. g) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, ve znění pozdějších předpisů, a proto nadřízeným orgánem příslušným k rozhodnutí o odvolání žadatele je podle § 10 odst. 1 zákona o vysokých školách a ustanovení § 20 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím rektor Univerzity Karlovy.

Rektor Univerzity Karlovy přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí kvestora Univerzity Karlovy a vázán právním názorem ministerstva rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím o zamítnutí odvolání a o potvrzení rozhodnutí kvestora Univerzity Karlovy ze dne 23.8.2013, přičemž dospěl k závěru, že důvody vedoucí k zamítnutí žádosti o poskytnutí požadovaných informací shledal rektor zákonnými. Není správná argumentace žadatele o tom, že není nutno a možno aplikovat Listinu základních práv a svobod v otázce práva na přístup k informacím v kolizi s právem na ochranu soukromí. Právě k řešení těchto kolizí slouží test proporcionality a neobstojí ani závěr žalobce o tom, že tento test přísluší provádět pouze soudům. Podle judikatury Ústavního soudu působí základní práva a svobody v oblasti jednoduchého práva jako regulativní ideje, na které obsahově navazují komplexy norem jednoduchého práva. Proto nelze aplikaci Listiny základních a svobod opomenout a povinnosti takto postupovat není zbaven ani správní úřad. Test proporcionality provedl rektor v jeho tříkrokové variantě ve smyslu bodu č. 23 Nálezu Ústavního soudu sp.zn. Pl.ÚS 78/06, zahrnující kritérium vhodnosti, tj. zda dané opatření umožňuje naplnění sledovaného účelu, potřebnosti (tj. zda existují jiné prostředky umožňující dosažení sledovaného cíle při souběžně menší intenzitě zásahu do chráněných zájmů) a proporcionality v užším slova smyslu, tj. zda pozitiva dosažená daným opatřením převažují nad negativy. Rektor Univerzity Karlovy dospěl k závěru, že žadatelem napadené rozhodnutí je věcně správné a proto odvolání žalobce jako nedůvodné zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Věc soud posoudil takto:

Právo na přístup k informacím je základním politickým právem zakotveným v ústavním pořádku České republiky v článku 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina). Podle článku 17 odst.1 Listiny jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení má každý právo svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu. Podle odstavce 4 přitom svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v

demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Konečně podle odstavce 5 uvedeného ustanovení jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

Právním předpisem *de facto* provádějícím citované ustanovení Listiny je zákon o svobodném přístupu k informacím, jenž v ustanovení § 2 odst.1 vymezil osobní působnost dané úpravy tak, že povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Při posuzování vztahu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a jiného předpisu, který upravuje poskytování informací v určité oblasti života společnosti, je v každém konkrétním případě třeba posoudit povahu informací požadovaných žadatelem s ohledem na předmět úpravy zvláštního právního předpisu a jeho rozsah a povahu, aby nedošlo k situaci, kdy není žadateli informace poskytnuta vůbec, anebo je mu poskytnuta pouze její část v rozsahu zvláštního právního předpisu, čímž by využitelnost informace pro žadatele mohla být zbytečně snížena (z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2014, č.j. 7As 61/2013 – 40, dostupného na www.nssoud.cz).

Shodně s Nejvyšším správním soudem (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.8.2008, č.j. 2As 38/2007 - 78, dostupný též na www.nssoud.cz), má Městský soud v Praze za to, že jednou z možných forem poskytnutí informace obecně je i nahlédnutí do listin, v nichž je tato informace obsažena. Tomu nasvědčuje i historické znění ustanovení § 14 odst.3 písm.c) zákona č. 106/1999 Sb., účinné do dne 22.3.2006, které tuto formu poskytnutí informace výslovně zmiňovalo. V naposledy uvedeném rozsudku navázal Nejvyšší správní soud i na svou předchozí rozhodovací činnost, kdy zdůraznil, že z poskytování informací v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím jsou vyloučeny informace, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování (ustanovení § 2 odst.3 zákona č. 106/1999 Sb.), a to za podmínky, že toto poskytování je příslušným právním předpisem upraveno komplexně.

V první řadě však Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí k žalobcem vznesené námitce jeho nicotnosti. Nicotným je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí považovat nelze. Takovými vadami jsou například absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy, požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva k něčemu, co v právním smyslu neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2005, č.j. 6A 76/2001-06, publikovaného ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 793/2006)

Podle ustanovení § 16 odstavec 1 zákona č. 106/1999 Sb. měl o odvolání žalobce proti rozhodnutí o částečném odepření poskytnutí žalobcem požadovaných informací rozhodnout nadřízený správní úřad, kterým je podle názoru městského soudu ministerstvo školství. K tomuto závěru dospěl soud s ohledem na ustanovení § 87 písm. l/ zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, ve znění pozdějších předpisů, který výslovně ustavuje ministerstvo do pozice nadřízeného správního úřadu vysokých škol, když konstatuje, že „Ministerstvo plní úkoly nadřízeného správního úřadu vysokých škol ve správním řízení“.

Z výše uvedeného lze v nyní posuzované věci určit, že podle ustanovení § 178 správního řádu je nadřízeným správním úřadem ve vztahu k povinnému subjektu podle zákona č. 106/1999 Sb. Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy České republiky. Nelze proto přistoupit na názor, že podle ustanovení § 20 odstavec 5 zákona č. 106/1999 Sb. je nadřízeným správním úřadem povinného subjektu rektor univerzity. Komentované znění ustanovení § 2 zákona č. 106/1999 Sb. uvádí jako povinný subjekt veřejnou vysokou školu, v nyní posuzované věci tedy Univerzitu Karlovu v Praze, která měla o žádosti žalobce rozhodnout. Postup žalované v řízení prvostupňovém shledal soud souladným s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 28.3.2008, č.j. 3As 13/2007 – 75, dostupným na www.nssoud.cz, když o žádosti žalobce nejprve rozhodl orgán, který je součástí povinného subjektu. Záměrem zákonodárce však nepochybně bylo zajistit, aby přezkum postupu povinného subjektu prováděl orgán stojící mimo samotný povinný subjekt.

Městský soud v Praze má proto za to (i s ohledem na závěry, vyslovené Krajským soudem v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 6.3.2015, č.j. 10A 37/2013 – 46), že o odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu – Univerzity Karlovy v Praze – mělo být rozhodnuto Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy namísto rektorem této vysoké školy, který je vedoucím orgánem povinného subjektu.

Pochybení žalované je proto třeba konstatovat s ohledem na věcnou nepříslušnost správního úřadu, který měl o odvolání rozhodnout. Podle ustanovení § 178 správního řádu lze určit, že nadřízeným správním úřadem povinného subjektu je Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy České republiky ve smyslu ustanovení § 87 písm. l/ zákona o vysokých školách a proto nelze za použití ustanovení § 20 zákona o svobodném přístupu k informacím stanovit nadřízeným správním orgánem povinného subjektu rektora vysoké školy.

Na základě všech výše uvedených důvodů rozhodl Městský soud v Praze o podané žalobě bez nařízení ústního jednání podle ustanovení § 78 odstavec 2 s.ř.s. a žalobou napadené rozhodnutí prohlásil za nicotné, protože trpí takovou vadou, která vyvolává jeho nicotnost. Městský soud v Praze přistoupil z důvodu právní jistoty na návrh žalobce na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a neomezil se pouze na deklaraci nicotnosti, kterou shledal ve smyslu ustanovení § 78 odstavec 3 s.ř.s. a s ohledem na výrok tohoto soudního rozhodnutí, kterým prohlásil nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí, má soud za to, že by mělo být výrokem rozhodnutí soudu výslovně uvedeno, že se rozhodnutí zrušuje. Výrokem soudu se řízení o žádosti žalobce dostalo do fáze, kdy je třeba předložil spisový materiál věcně příslušnému orgánu k rozhodnutí o odvolání žalobce.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odstavec 1 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že žalobce měl v řízení úspěch a proto mu přísluší právo na náhradu nákladů řízení. Výše těchto nákladů je tvořena zaplaceným soudním poplatkem z podané žaloby v částce 3.000,- Kč a náklady právního zastoupení žalobce Mgr.Filipem Hajným, advokátem. Tyto náklady sestávají z odměny advokáta a náhrady jeho hotových výdajů za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby) po 3.100,- Kč podle ustanovení § 7, § 9, § 11 odst.1 a § 12 odst.4 vyhlášky č.177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění, a dvakrát režijní paušál po 300,-Kč za náhradu hotových výdajů zástupce žalobce podle ustanovení § 13 odst.3 téhož advokátního tarifu. Celková výše nákladů řízení žalobců tak činí 9.800,-Kč. Soud nepřiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení za úkon právní služby,

týkající se odpovědi žalobce na výzvu soudu ze dne 18.12.2014, č.j. 11A 57/2014 – 42, neboť soud odpověděl sám žalobce a nikoli jeho zmocněný zástupce.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30.března 2015

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu